

הדמויות

סבתות

האנה

בלנקה

רוזיטה

אימהות

דורה

הלינה

קלרה

חברות הסדנה

רחלה – המדריכה

אלונה

רווית

הילי

גלי

דבורה

שני

הילי

כבר שלושה ימים לא אכלה דבר.
לפני שלושה ימים חיסלה ליטר ורבע של גלדת וניל עם פצפוצי
שוקולד ורולדה שלמה עם ריבת חלב.
לאחר שסיימה הרגישה שהיא נחנקת.
היא רצה לשירותים והקיאה את נשמתה לאסלה, הפעם בלי לדחוף
אצבע לגרונה. דחיפה אחת, וכמו בלידה קלה הכול נפלט באחת.
דווקא שמחה שהקיאה בקלות כזאת, כי הכאב בשן ניקר ברקתה
הימנית וחג אט אט מעלה עד קודקודה; החדר התטשטש למול עיניה,
בחילה פשטה בגרונה. עייפה הייתה מכדי ללכת לרופאת השיניים.
היא בלעה עוד אופטלגין על קיבה ריקה, ביודעה שבאחד הימים
זה יתנקם בה. בזיכרונה הדהד קול הרופאה שאמרה לה במבטא
צרפתי כבד: "מתי את לוקחת אותך בידיים, מה שרי? כשאת זקנה?
בלי שיניים? c'est trop tard, זה מאוחר מדי".
עכשיו, שהכאב התעמעם קמעה, נתנה דעתה לאותו קור המחר
אותה לתקרה ממרכז הקודקוד, כמו אצל אווה הפסיכולוגית, שאמרו
עליה שהעיפו אותה מהאוניברסיטה בשנות השישים כי הייתה
מעשנת חשיש עם הסטודנטים שלה על שפת הים.
פעם אווה סיפרה להם שבהיותה בת ארבע-עשרה, בווינה, נפלה
בזמן תרגיל טבעות, נחתה על רצפת אולם ההתעמלות ולא נפגעה.
קור בלתי נראה כמו תלה אותה בקודקודה אל התקרה. לרגע נותרה
תלויה באוויר, ואחר כך נחתה נחיתה רכה על הרצפה הקשה. באותו
רגע הבינה שכוחות בלתי נראים מגוננים עליה.

הילי לא חשה בשום כוח מגונן. להיפך: היא הרגישה עכשיו כאילו חוט סמוי, קור בלתי נראה של עכביש, מושך אותה מעלה בקודקודה, כמו הייתה בובת סמרטוטים שהוציאו ממנה את כל צמר הגפן. גם לפני זה המילוי לא היה מי יודע מה, הרהרה לעצמה, ועכשיו נשאר רק אוויר מרעיל, דחוס, מעיק.

ארבע שנים לפני כן, והיא בת ארבעים ותשע, נהרגו הוריה של הילי בתאונת דרכים. אביה לקה בליבו בשעת נהיגה, והמכונית פגעה בילדה בת עשר שהמתינה בתחנת אוטובוס. בדקות הראשונות חשבו שהיה שם פיגוע. לכן הילי הייתה רגועה כשזיהתה בתמונות הראשונות 'ממקום הפיגוע' מכונית זהה לזו של אביה. רק לאחר מכן פורסם שהנהג היה כבן תשעים. רעייתו שהושלכה מהרכב נמצאה ללא רוח חיים ליד הילדה הקטנה.

האירוע כאילו קרה רק אתמול. לזמן אין משמעות. עדיין הרגישה משותקת, אבלה. חולפת בבית ליד התמונות הניצבות על שידה בחדר השינה: אביה בן השש-עשרה גולש בשלג באוסטריה לפני שבעים ושש שנים, אביה בן השמונים ושמונה למרגלות מגדל אייפל; אביה ואימה ביום נישואיהם. לצד התצלומים דולק נר זיכרון לבן זור ורדים מיובש שזור בסרט אדום.

הכאב בשן התגבר. אחרי שבלעה שני כדורי לוריבן השתרעה על המיטה. הזמן כמו עמד מלכת איך תצליח לעבור את היום? היא הדליקה את הטלוויזיה, השתיקה את הקול ובהתה. גבר צעיר בהה בה מהמרקע, שפתיו נעות, מנסות לומר לה משהו, אבל היא לא שמעה דבר חוץ מהזמזום הטורדני שבאוזנה הימנית.

הבחור פנה אליה שוב, מביט בעיניה. "אין לי סבלנות אליך", רטנה והעיפה עליו שקית עם בוטנים שנחה על השמיכה. השקית פגעה באפו, התפקעה בקול נפץ, ובוטנים צהבהבים התפזרו על הרצפה בדילוגים עליזים. זה כמו מפולת שלגים, חלפה מחשבה בראשה, כמו אז, בשלג באוסטריה.

שעה קלה לאחר המעמד שצולם בו התצלום שעל השידה נקלע אביה למפולת שלגים אמיתית וניצל. זה בטח נראה כך, חשבה, מתבוננת בסלעים המתגלגלים, רודפים זה אחרי זה, במרחבי הרצפה המאובקת.

"שיט, מי ניקה את זה עכשיו?" מלמלה. שנתיים לא ניקתה את הבית, רק ניגבה פה, מרחח שם.

אני שונאת את הבית הזה. דיר חזירים, חשבה. שנים לא הכניסה איש לביתה. הברז באמבטיה דלף ועורקים בצבע חלודה השתרגו על הרפנות הצהבהבות. היא התביישה להזמין שרברב כדי שלא יראה באיזו עליבות היא חיה בבית רחב הידיים. מה איכפת לך מהשרברב, ניקר במוחה קול קטן. חבל על הכסף שעולים לך המים הדולפים האלה.

לא יכולה, ענתה לקול המציק. יש אנשים שלא מסוגלים. אז קומי ותנקי!

אין טעם, כעסה הילי. הבית זקוק לשיפוץ יסודי. המרצפות מתנודדות, התריסים חורקים, הטיח מתקלף, הכיורים בצבע קיא. חבל על המאמץ. אני כבר אגמור ככה. היא מצמצצה בעיניה בכאב. לך לעזאזל! מה אני מתוכחת איתך בכלל. הרי לא תבין מה אני מרגישה. אני מכיר אותך טוב יותר משנדמה לך, לגלג הקול. אני חלק ממך, שכחת? רק בזכות העקשנות שלי עוד לא נטשתי אותך. את הרי יכולה לשגע פילים. חבל על המילים שאני משחית עלייך. בסופו של דבר אולי אחליט בכל זאת לעזוב, איים בעליזות. הבחילה החלה מטפסת מחדש במעלה קיבתה. היא חשה מסוחררת. פחד איום לפת אותה בחזה, ורקתה הימנית שבה לפעום בקצב מדויק של מטרונום.

הלוואי שלא יעזוב, הרהרה, אף שבדרך כלל לא שמעה בקולו. אבל טוב שהיה שם, חשבה, ולו גם כדי להתנגד לו ולהתחרט אחר כך ולדעת ששוב נהגה בטיפשות. כל אימת שהייתה מודעת לכך שפעלה בחוסר היגיון ונכנעה

לדחפים הבלתי נשלטים שלה, המצב לא היה גרוע כל כך. היא ידעה זאת בביטחון, מאחר שרק משוגעים באמת אינם מודעים לכך שהם פועלים בחוסר היגיון. בימים שהרגישה טוב, הצליחה הידיעה הזו להרגיע אותה, שאין היא הולכת ומשתגעת באמת. למרות זאת, חוסר השליטה בחייה הוציא אותה מדעתה, וגם הנטייה הזאת, לשגות שוב ושוב. ואף שידעה מה נכון ומה לא נכון, תמיד עשתה להיפך, עשתה דווקא!

כשהייתה ילדה קטנה ונערה מתבגרת לא הצליחה הילי לעמוד על דעתה ולפתח אישיות עצמאית, שהרי דעותיה היו בניגוד לציפיות ולתכתיבים של הוריה. הם הורו לה מה לאכול, איך להתלבש ובאיזה אופן לרהט את דירתה שרכשה בכסף שהורישה לה סבתה המנוחה. הם גם הורו לה מה ללמוד ומה לא, ובדרך כלל אמרו 'לא' לכל דבר שביקשה ללמוד, 'כי זה לא מעשי'.

הם גם קבעו עם מי תיפגש ועם מי לא, וגם בעניין זה תגובתם הייתה מבטלת, משום שלא נברא הגבר שיתאים לה, או להם. כשהייתה בת עשרים וחמש אזרה עוז וברחה מהבית עם הגבר שחשבה שהוא אהבת חייה, שחקן נשוי, יפה תואר ומובטל, שמאס בה לאחר חודשיים ונעלם. היא נאלצה לשוב הביתה חפזית ראש ולשאת את הלעג של הוריה. כמה צדקו! הרי הבחינו עוד בהיותה ילדה באוזלת ידה לעשות את הבחירות בחייה ובהיותה חדלת אישים. מזל שלא נכנסה להריון. אין ספק שיש לשמור עליה בשבע עיניים. מאותו היום ואילך, כל אימת שיצאו היו נועלים עליה את דירתם הקטנה שבקומה הרביעית, לוקחים את הטלפון ומשאירים אותה לבדה.

למראית עין לא התנגדה, עד שיום אחד הציתה את המטבח, הזעיקה עזרה בצעקות והצליחה לחמוק מהבית לאחר שמכבי האש חילצו אותה ממנו. מרחוק התבוננה בסיפוק בהוריה הממהרים לעבר הדירה הבוערת, פניהם מביעות אימה.

הם מכרו את הדירה השרופה על הכרמל, רכשו בית ישן ורחב ידיים בחולות האדמדמים של קריית חיים ליד הים. דומה, שהחוויה המטלטלת השפיעה עליהם שהרי הציעו לה לשוב הביתה והבטיחו לה חופש רב מזה שנתנו לה בעבר, יממנו את לימודיה בסמינר לגננות. שהרי הייתה לה גישה נפלאה לילדים, וחוז' מזה מדובר במקצוע בטוח, חף מהזדמנויות לטעויות החוזרות ונשנות שלה.

אבל הילי מעולם לא חזרה הביתה. היא בילתה חצי שנה בסמינר, ושם פגשה באווה הפסיכולוגית, שהבהירה לה את חוסר הטעם בלימוד מקצוע שיאמלל אותה. כך למשל, המחישה אווה, שבהיותה אוהבת נשים, הגם שבאותם ימים לא העזה לתת דרור למשיכתה הטבעית, לא היה טעם להינשא ולהיות אומללה. היא אמרה כי שנים רבות הבינה כי נותרה קירחת מכאן ומכאן, רווקה נטולת ילדים ונעדרת זוגיות, מפני שלא התפשרה.

גם הילי נותרה קירחת מכאן ומכאן, משום שעזבה את הסמינר, ואף על פי כן לא העזה ללמוד מה שבאמת רצתה: משחק.

"בפולין, שחקניות היו זונות", שיננה לה אימה.

בה בשעה פסלה אימה כל בגד בגוני אדום שהילי חיבבה במיוחד, כי "בפולין כל הזונות לבשו אדום". איכשהו הזנות האפילה תמיד על אהבותיה של הילי. הילי ארזה את כל בגדיה האדומים ותרמה אותם כהתרסה פרטית, כמעט פרוידיאנית, למעון לנשים מוכות. היא עברה לשחור.

"שחור זה יפה".

לראשונה קיבלה הילי אישור להעדפה שלה.

"את כבר מתקרבת לגיל ארבעים", פסקה אימה בזחיחות, עטויה חלוק משי סיני ורוד רקום בפרחים זהובים יפהפיים. "בפולין כל הנשים בנות ארבעים מהמעמד העליון לבשו שחור. זה לא היה נאה אחרת. לכל היותר הוסיפו צווארון תחרה לבן".

אלא שהילי בת השלושים וארבע מתחה את טעמה החדש לכיוון גותי בלתי צפוי, צובעת את ציפורניה ואת שפתיה בשחור, אוזת

סיגריה נצחית בפומית לכה שחורה בין הזרת לבין הקמיצה, שערה השחור קצוץ על עורפה ופאות מתעגלות על לחייה, כמו קצות שפמו הדק והמטופח של סלברור דאלי. היא הדליקה נרות שחורים וקטורת בדירתה השכורה, שמרצפותיה כוסו בפרוות עזים שחורות. גם את המאכלים בחרה בהתאם לצבעם. חצילים וממרח טפנד, אצות, עלי גפן ממולאים באורז בר וצימוקים – שחורים כמובן, שעועית שחורה עם פטריות בסויה, סלט סלק עם ענבים שחורים ואגוזים, כרוב סגול מבושל עם שזיפים.

לא היה בהם שום מאכל בגוני לבן, צהוב, אדום וכתום. במקרה הצבוע בשחור ובסגול היו מטעמים בצבעים תואמים. הוריה כמעט התעלפו כשראו אותה במראה החדש. אימה לקתה בהתקף קצרת. פניה שהכחילו התאימו לדעת הילי לעיצוב הכללי. אביה הבטיח לה בסגנונו הספרותי, שאם אימה תעלה מהגיהנום הזה, שבתם יוצרת להם עלי אדמות, לעולם של מעלה שכולו טוב, יהיה זה אך ורק בזכות תרומתה כפוית הטובה.

בתגובה החליטה הילי לעסוק בצילום. בשחור-לבן, כמובן. נשאר לה עוד סכום כסף קטן, שסבתה הפקידה על שמה בחשבון החסכון טרם מותה וממנו התקיימה בשנתיים האחרונות. היא רכשה מצלמה מקצועית מסוג מינולטה והפכה את הסלון לחדר חושך שקירותיו מצופים משטחי ספוג כהים וחלונותיו נאטמו בוילונות שחורים כבדים. אווה הסכימה לדגמן בשבילה בעירום, וכך גם מייק, חברה החדש שהכירה בסוף שבוע של קבלה באחד הקיבוצים בגליל. עד מהרה התמלאה הדירה הקטנה במאות תצלומים, כגון פיסת קימור של ישבן, קיבורת של זרוע, טבור בתקריב, מפרק יד בצדודית. הילי ראתה בהם נופים, טבע, יופי מופשט. בהשפעתה של אווה שמה כמה תצלומים במעטפות ושיגרה אותם לשלוש גלריות נחשבות בתל אביב. בתשובות שקיבלה נאמר שאין בעבודות משום אמירה של ממש ויש בהן נופך רומנטי אך בלתי מקורי, ושתשוב אחרי שתגבש סגנון בשל יותר.

הילי מילאה חמישה ארגזי קרטון בתמונות והניחה אותם ליד פחי מחזור הנייר במרכז המסחרי. בלי צער צפתה מרחוק בעוברים ושבים נוכרים ונוטלים מהתמונות. "איזו דרך נפלאה להנגיש את העבודות שלי לקהל", הרהרה בסיפוק.

לאחר כשנה של פיתוח תשלילים בחדר חושך ושל תזונה דלת חלבון לקתה בהרעלת אבץ ובאנמיה כתוצאה ממחסור בוויטמין בי ודי. הרופאה אמרה שהיה לה מזל גדול. "מחסור בוויטמין די", הסבירה, "עלול לגרום לאוסטיאופורוזיס". הילי חשה שזה היה עשוי להפוך לאחד הימים המרגשים בחייה, לא משום שעצמותיה ניצלו מהתפוררות אלא דווקא משום שהייתה קרובה כל-כך לאסון שלא קרה.

זה היה מספק לי, ובעיקר לאימא ואבא, תעסוקה בלתי נדלית. הם היו מתחילים להתרוצץ כאחוזי תזזית כדי להציל את בתם הנוטה למות, חשבה באכזבה מהולה בשעשוע.

לשמחתה העלו הבדיקות גם מחסור חמור בסידן, והילי עברה למזון וביגוד בלבן. את מראה מאטה הארי המסתורית החליפה דמות המלאך הוורדרד מהמדבקות שכה נכספה להן בילדותה. כל חברותיה אספו אותן באלבומים מיוחדים, ואילו הוריה חסכו מבתם עיסוק שטחי ומיותר בשטויות ילדותיות שכן העדיפו שתתרכז בשעורי הפסנתר.

שערה המחומצן עיטר עכשיו את פניה בזר תלתלים אסופים בסרט משי צח. על גופה עטתה שמלות ארוכות ורומנטיות מתחרה או שיפון, ועל צווארה ענדה מחרוזת פנינים צהורות.

"פנינים גורמות לרמעות", העירה אימה, והילי חיכה בסיפוק. כדי משי לבנים החליפו את מקום הספוגים הכהים בסלון, זורמים כמו מפלים צחים על הקירות. הפסנתר רוסס לבן, גם הקלידים השחורים.

זמן מה חשה הילי טהורה ושקופה כמו ונוס בתמונה של בוטיצ'לי.

הוריה, שחרדו לבתם היוצאת מדעתה, גייסו את רופא המשפחה, יקה קשיש, לשוחח אתה על נישואין. הרופא פתח את השיחה במשפט: "הילינקה, את יודעת שההורים מאוד מודאגים. הם מאוד אוהבים אותך. מה הורים רוצים בסך הכול? שהילד שלהם יהיה מאושר".

"אני מאושרת מאוד, דוקטור", ענתה הילי, אוחת סיגריה בפומית עשויה צדף צחור.

"את בוודאי יודעת מה זה שעון ביולוגי, נכון?" נעץ בה הדוקטור מבט חסר אונים. "את בת שלושים וחמש, צעירה ויפה, אבל הזמן רץ. רק כשמגיעים לגילי יודעים את זה. הזמן הוא כמו רכבת, אבל לא רכבת צעצוע, כן?" צחק הדוקטור כאילו סיפר בדיחה מוצלחת. "יש לי פציינט, בחור מצוין, גבוה, יפה, מהנדס חשמל, בית יוצא מן הכלל. ההורים שלך ראו אותו אצלי במקרה. הם מאוד התלהבו". הילי פישקה את שפתיה לאליפסה מושלמת, נושפת בריכוז את עשן הסיגריה, טבעות, טבעות, מעשה ידי אמן, "בסדר", אמרה באדישות. "תן לו את מספר הטלפון שלי", ומיהרה לעיסוקיה. למחרת הבחור טלפן. כעבור שעה פתחה את הדלת, מחליקה אינסטינקטיבית את כתפה הימנית מטה על משקוף הדלת להנמיך את קומתה, נתמכת בזווית החדה שיצר שיכול רגליה על המשקוף הנגדי. מולה עמד גבר קטן קומה, אניצי שערו המקליש חצויים בשביל ישר באמצע הראש, מסורקים בקפידה לצד פדחתו, כרסו הגמלונית בולטת מבעד לחולצת פולו צהובה התחובה בג'ינס מבהיקים בגובה המותן ללא חגורה. הוא נשא את עיניו במעלה שדיה, צווארה, שפתיה, ונעצר בעיניה המאופרות בקפידה, מהלך שני ראשים.

הילי הנמיכה את מבטה בהתאמה. "אני נורא מצטערת", גייסה את קולה המקסים ביותר, צרוד, קטיפתי, מלטף, "אני חייבת לטוס, לא הספקתי לתפוס אותך. קרה משהו בלתי צפוי. אסון! אצל חברים! נהיה בקשר". היא הזדקפה וטרקה את הדלת בעדינות. "מזל שלא נקעתי את הכתף", רטנה, "אני כל כך מתחשבת שזה לא ייאמן".

את מחצית השעה הקרובה בילתה בצרחות בלתי נשלטות בטלפון, תחילה על אביה ואחר כך על אימה: "צאו לי מהוויריד", צעקה הילי, "אתם פסיכים לגמרי, זה נקרא גבוה ויפה? התחרפנתם? ושדוקטור גרינשטוק יטפל קודם בקטרקט שלו ואחר כך יעשה הסבה לשידוכים. הייתי צריכה להעיף אותו מכל המדרגות, לעזאזל, גוץ מגעיל ודוחה".

"דברי בנימוס הילינקה", ענתה אימה בנעימות, "ראינו אותו ושב אצל גרינשטוק. בישיבה הוא נראה גבוה".
 "יההה?" הגיבה הילי.

"עם הבררנות הזאת לא תגיעי רחוק, הילי. גם את לא מושלמת. נהפוך הוא". קולה הפך אט-אט היסטרי. "את תישארי בסוף לבד, ואנחנו לא נהיה כאן לעזור לך. הורים לא חיים לנצח, את שומעת?"

הילי שמעה את אימה חוטפת התקף קצרת, ואביה נטל את השפופרת: "הילי, את תהרגי את אימא שלך. אני ממילא לא חשוב, אבל אימא לא תחזיק מעמד. אני מזהיר אותך, הילי, יש גבול כמה אפשר לסבול. שום תודה על כל מה שאנחנו עושים בשבילך. שום הערכה. נו די, די, קלרה". המלים האחרונות נועדו להרגיע את רעייתו.

השיחה התנתקה.

בשבועיים האלה הייתה אימה מרותקת למיטה. כל ניסיון של הילי לבקר אותם נתקל בחומה בצורה: "אימא חולה אנושה, הילי", הסביר אביה מעבר למפתן הדלת. "נקוה שהיא תחזיק מעמד. אין טעם שתבואי. את רק תעצבני אותה. היא עוד תחטוף שבץ. הישארי בבית ועשי את חשבון הנפש שלך. רק כך תוכלי לעזור לה".

מפחד שמות אימה ירבוץ על מצפונה לעד, מצאה עצמה הילי כעבור חודשיים מתחת לחופה, והיא בת שלושים וחמש. חודשיים של נישואין טיפשיים לגוץ כרסתן ומקריח שהוריה שידכו לה הספיקו לה. היא יצאה ממשרדי הרבנות חופשיה ומאושרת. ממילא

הנישואים לא מומשו. אחר כך פתחה בחיי הוללות מהנים שכללו שתי הפלות ואף לא קשר אחד רציני.

אימה הגיבה בהתקפי קצרת משולבים בהתקפי תעוקת לב. הסימפטומים הדומים הקשו על אביה לתת להילי אבחון מדויק. כך או כך, הוא הדף באומץ כל ניסיון מצדה לפגוש את אימה, מנגן בווירטואוזיות על מצפונה המדמם.

כך לחמו שניהם בבתם הסוררת, כתף אל כתף, בהרמוניה מושלמת, איש איש ותפקידו, איש איש ותורמתו, מזינים את זוגיותם בפעילות קיומית להחזירה לשפיות, בחרדה לגורלה. היו גם מסעות דילוגים של סוכנים ושליחים דוגמת הרופא החביב או הבעלים של המינימרקט השכונתי, שגם הואשם בכך שלא שם לבו לתזונתה הלקויה.

החרדה לבתם נולדה מתוך חרדה קיומית לעצמם ולזוגיותם המתפוררת, וזו – כדרך של הפרעות – הזינה עצמה להפליא במרוצת השנים. עד שנהרגו.

הילי חשה שמותם נגרם בגללה. בחלקו לפחות. היא לא העניקה טעם לחייהם, חשבה. ומשלא עלה בידם להשיב אותה לקונפורמיזם שהצטיינה בו בילדותה ובנעוריה, הרימו ידיים עד מוות. בתחילה הפסיקה לאכול. תאבונה גווע, אך טבעה עשה את שלו; ומששבה ליהנות מהאוכל תקפו אותה רגשות אשם גלים גלים, שהנה היא נהנית והם כבר לא.

בפעם הראשונה שעלתה בה המחשבה, שטפה אותה בחילה וביקשה להקיא. היא אחזה בצלחת עם תבשיל קינואה ושקדים קלופים מוקפצים עם בצלצלי פנינה צחורים וכדורי ליצי מבהיקים והטיחה אותה לתוך הכיור. השיש נזרע בשלל טקסטורות בהירות, ורק חופן חמוציות שהעניק לדעתה נופך חושני למאכל, הכתים בכתמים ארגמניים את המרבד הבהיר. היא נסה לשירותים והקיא את ייסורי המצפון.

בימים האלה הבחילה איחרה להופיע, והילי השתדלה לזלזל עד להתפקע. ואם גם אז גופה לא ביקש לנוס לשירותים, היא תחבה אצבע לגרון. הזלילה העניקה לה תחושה שהיא הולכת ותופחת, ועליה להיפטר איכשהו מהעודפים.

לאחר מות הוריה עברה לגור בביתם שעל שפת הים. התחזוקה עלתה הון, והבית ספוג המלח היה זקוק בדחיפות לשיפוץ, אבל הילי סירבה למכרו כי היה טעון בנוכחות הוריה.

סוף סוף גם נתנה דרור לרגשותיה. דומה שריח המלח שיחרר את בלוטות הדמעות, כמו זרם מים שמשחרר עצירות. את מחרוזות הפנינים שוב לא הסירה מעל צווארה. בעיניה היא דמתה לקולר ברזל שמהדק את ראשה לקיר אבן טחוב במרתף עיניים קדום.

אימא הזהירה אותי, למה לא שמעתי לה? היא צדקה, תמיד, הרהרה בדמעות, זה מגיע לי.

עתה הותירה על כנו את הריהוט המיושן שתיעבה בעודם בחיים, את כלי המיטה הפרחוניים, המעוטרים בתחרה, הרקומים בראשי תיבות שמם של הוריה שאימה נהגה להזמין אצל תופרת מצעים מיוחדת, את פסלוני זכוכית המוראנו שאגרה האם באדיקות, את ספת הברוקד בסלון. היא החלה ללבוש את בגדי אימה, ועברה מלבן לצבעוני עז, והייתה משוכנעת שהצבעים, הרקמות האקזוטיות, התחרות ומעשה הטלאים מסווים את 'משמני' גופה הכחוש. הבולימיה החריפה. אם בעבר עוד עלה בידה לשלוט בה לתקופות, עתה נעו ימיה רק סביב העיסוק באוכל.

בלילות ששנתה נדדה תכננה לאיזה מרכול תלך למחרת, שהרי הייתה סמוכה ובטוחה שהקופאיות במרכולים מבחינות בכמויות המזון שהיא קונה, ויודעות את סודה, ועל כן הקפידה להחליף מרכול מדי יום.

באותם לילות, אכולת רגשות אשם ותחושות בדידות, שמעה

במוחה לא אחת, שוב ושוב, את קול אימה: "בסוף תישארי לבד"! והייתה נתקפת בפרץ דמעות שהיה נרגע רק באכילה ובהתרוקנות. את המשך הלילה בילתה בפעילות גופנית אינטנסיבית, שמא נותרו שרידי אוכל בגופה שאפשר לאיידם בתהליך אוסמוטי כלשהו.

היא הגיפה בקפידה את החלונות הפונים אל הים, אוטמת את אוזניה כדי לא לשמוע את רחש הגלים, חוששת שלא תעמוד בפיתוי לצלול לתוכם, יגעה מהמלחמות, מנהלת דיאלוגים עם הקול המעשי וההגיוני במוחה שניסה ללא הרף, ללא הצלחה, להנחותה בדרכים נפתלות והמטעות של חייה, כמו שעשו הוריה בעודם בחיים.

את הלוא רמאית, מזויפת, נהג להטיף לה, משחקת אותה נורמלית, חושבת שאת הטבור של העולם. את מתנהגת כמו גנבת, נסחבת באוטובוסים לחנויות במרחק קילומטרים כשיש לך מרכול מעבר לפינה. מה את חושבת, שכתוב לך על המצח שאת בולימית? את חושבת שלקופאית אכפת ממך, וגם לשרברב, לירקן, או לנער המשלוחים שאת כל כך מתביישת שיביא לך את הכמויות שאת קונה הביתה?

החיים שלי באסלה, בתוך הקיא, אתה לא מבין? דביל! אני לא שווה יותר מזה.

בשלב הזה של חייה, בת 53, עדיין לא סיימה את המרד, אף שלא נותר במי או במה למרוד. בעצם רק הוא נותר לה, הקול הפנימי שלה, המייצג אותם, כאילו יש במאבק הבלתי פוסק בו כדי לשמור על נוכחותם.

הילי גררה עצמה מהמיטה במאמץ רב והלכה להביא יעה ומטאטא לאסוף את הבוטנים. שוב לא תלך הערב לפגישת הבנות בסדנת דור שני לשואה, חשבה. ממילא אין לה חשק לדבר עם איש, וממילא לאף אחת שם לא אכפת אם תבוא או תיעדר. באותה מידה היא יכולה להחליק על הרצפה ולרסק את ראשה, למות ולהירקב, ורק הצחנה שתסתנן מתחת הדלת אל חדר המדרגות, תזעיק את אחד

מהשכנים. עד אז איש לא יתקשר אליה, לאיש לא אכפת אם היא חיה או מתה.

לאמיתו של דבר אלונה ורווית, חברותיה לקבוצה, היו מתקשרות אליה ללא הרף. אבל העובדה שהן מתערבות בחייה ואינן מניחות לה לגסוס בשקט רק מעצבנת אותה, ולכן זה לא נחשב.